

Arrest

nr. 342 200 van 3 maart 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. MBOUMENE SONKOUÉ
Oscar Van Goidtsnoyenlaan 97
1190 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 27 juli 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. MBOUMENE SONKOUÉ, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 juli 2025 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht op 27 juli 2025. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Aan de heer, die verklaart te heten:

Naam: A. (...)

Voornaam: Y. (...)

Geboortedatum: (...).2002

Geboorteplaats: A. (...)

Nationaliteit: Algerije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

uiterlijk op 27.07.2025.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikelen) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Brussel op 27.07.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van slagen en verwondingen.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

X Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds 3 dagen in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Brussel op 27.07.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van slagen en verwondingen.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij zijn verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is.

*Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.
(...)"*

Op 27 juli 2025 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing die op 27 juli 2025 aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...
INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Brussel op 27.07.2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de heer, die verklaart te heten:

*Naam : A. (...)
voornaam : Y. (...)
geboortedatum : (...).2002
geboorteplaats : A. (...)
nationaliteit : Algerije*

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 27.07.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

*X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Brussel op 27.07.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van slagen en verwondingen.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om onwettig in het land te verblijven en de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

*Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste en enig middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 74/14, § 3, 3°, en 74/11, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke

motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens wordt gewag gemaakt van een manifeste appreciatiefout.

Het eerste en enig middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing wordt als volgt onderbouwd:

“En ce que,

Attendu que l'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'explicitier les motifs de ces motifs. Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet.

Qu'il convient de souligner qu'il est de bon sens que les décisions administratives soient prises en tenant compte de tous les éléments de la cause tant sur le plan factuel que juridique.

Qu'il convient également de relever que l'administration doit avoir une connaissance exacte des situations qu'elle est appelée à régler avant de prendre une décision.

Qu'en l'espèce, l'acte attaqué repose sur le constat selon lequel : «le requérant n'est pas en possession d'un passeport valable ni d'un visa /titre de séjour valable au moment de son arrestation et Selon le rapport TARAP/RAAVIS rédigé par la zone de police Bruxelles-Capitale Ixelles l'intéressé a été intercepté pour les faits de coups et blessures.

Que la partie adverse a, dès lors, estimé que le requérant pouvait par son comportement compromettre l'ordre public sans prendre en considération l'ensemble des éléments du dossier.

Il est certes vrai que le requérant est placé sous mandat d'arrêt pour ces faits mais tant qu'une décision de justice n'est pas prononcée contre le requérant, il est toujours présumé innocent. L'enquête suit son cours sans désemparé et il n'est pas exclu que l'analyse des images cameras vienne confirmer les dires du requérant. Il a toujours soutenu qu'il s'est seulement défendu contre la présumée victime.

Que la motivation de l'acte attaqué ne permet pas de saisir au terme de quelle analyse et sur la base de quels éléments la partie adverse est parvenue à la conclusion que le requérant peut compromettre l'ordre public alors que l'enquête est toujours en cours.

Que la motivation de l'acte attaqué est insuffisante.

S'agissant du comportement comme pouvant compromettre l'ordre public et du ressortissant qui constitue une menace pour l'ordre public ;

Attendu que le projet de lois, 2215 et 2216, législature 54, janvier 2016 stipule :

« Lorsque l'office des étrangers envisagera de mettre fin au séjour pour des raisons d'ordre public ou de sécurité nationale, il devra vérifier, au cas par cas, si la menace que représente l'intéressé est suffisamment grave pour pouvoir le faire, eu égard à son statut de séjour. A cette fin, tous les éléments pertinents, de fait et de droit, devront être pris en considération. Différents facteurs peuvent ainsi influencer sur la gravité de la menace, tels que la nature ou l'ampleur des faits, la nature et la gravité des sanctions encourues ou prononcées, le contexte juridique et/ou politique dans lequel ces faits s'inscrivent, tant au niveau national qu'international, le statut de la victime, le degré de responsabilité ou d'implication de l'intéressé, son statut social ou professionnel de l'intéressé, sa tendance à la récidive ou à maintenir son comportement, le modus operandi etc. ».

Que le projet permet aussi de clarifier les notions d'ordre public ou de sécurité nationale qui sont reprises directement des directives européennes. Ils s'interprètent conformément à la jurisprudence de la Cour de Justice. Ainsi, l'Ordre public peut couvrir la condamnation pour infraction grave. Selon la Cour de Justice, la notion d'ordre public implique l'existence d'une menace suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société, tant la sécurité intérieure et extérieure de l'État.

Les notions d'ordre public et de sécurité publique visent aussi les cas d'appartenance ou de soutien à une association qui soutient le terrorisme ou encore le fait d'avoir (eu) des visées extrémistes.

Que les faits de coups et blessures volontaires sont une infraction mais ils ne peuvent motiver à eux seuls la décision. Ces faits ne représentent pas un comportement suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société au sens de la jurisprudence de la Cour de Justice précitée.

Que les motifs de la décision d'ordre de quitter le territoire sont stéréotypés, non pertinents et s'écartent des faits réels qui auraient dû être visés dans leur ensemble.

Qu'à cet égard, l'appréciation portée par la partie adverse ne peut être admise."

2.1.2. Beoordeling

2.1.2.1. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt enkel het volgende: "Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder: - Bestuurshandeling: De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur; - Bestuur: De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; - Bestuurde: Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur." Deze bepaling definieert dus enkel een bestuurshandeling, bestuur en bestuurde. De verzoeker duidt niet aan op welke wijze deze specifieke bepaling zou geschonden zijn. Het staat overigens niet ter discussie dat de eerste en tweede bestreden beslissing vallen onder het toepassingsgebied van de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze de eerste bestreden beslissing het artikel 1 van deze wet schendt.

2.1.2.2. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet is van toepassing op inreisverboden doch niet op bevelen om het grondgebied te verlaten. De schending van deze bepaling kan niet op dienstige wijze worden aangevoerd tegen de eerste bestreden beslissing, dit is een beslissing die de verzoeker het bevel oplegt om het grondgebied te verlaten. Het eerste middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing is op dit punt niet-ontvankelijk.

2.1.2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de feitelijke en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 1° en 3° en 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker bevolen wordt om het grondgebied te verlaten omdat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldig visum of verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie en uit het administratief verslag/TARAP-RAAVIS-verslag opgesteld door de politie te Brussel op 27 juli 2025 blijkt dat de verzoeker op heterdaad werd betrapt op feiten van slagen en verwondingen en gezien de ernst van deze feiten kan worden afgeleid dat de verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Tevens wordt gemotiveerd dat de verzoeker verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben nog medische problemen te hebben zodat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt en rekening werd gehouden met het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat de eerste bestreden beslissing ook een motivering waarom de verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, met name omdat er een risico op onderduiken bestaat en omdat hij een bedreiging vormt voor de openbare orde. De gemachtigde motiveert dat er een risico op onderduiken bestaat nu de verzoeker beweert sinds drie dagen in België te verblijven en uit het administratief dossier niet blijkt dat hij zijn verblijf op de wettelijke voorziene manier heeft trachten te regulariseren en omdat hij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en hij geen bewijs levert dat hij op hotel logeert. De gemachtigde motiveert dat de verzoeker een bedreiging is voor de openbare orde nu uit het administratief verslag/TARAP-RAAVIS-verslag opgesteld door de politie te Brussel op 27 juli 2025 blijkt dat

de verzoeker op heterdaad werd betrapt op feiten van slagen en verwondingen en gezien de ernst van deze feiten kan worden afgeleid dat de verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gelet op het voorgaande kan de verzoeker niet worden gevolgd dat de motieven van de eerste bestreden beslissing stereotiep zouden zijn. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Aldus kunnen de motieven die de eerste bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.1.2.4. Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de eerste bestreden beslissing opgegeven motieven, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 74/14, § 3, van de Vreemdelingenwet en in het licht van artikel 7 van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoeker wordt bevolen om het grondgebied te verlaten omdat (1) de verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldig visum of verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie (artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet) en (2) hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden (artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet), wat verder wordt gemotiveerd. Elk van deze redenen volstaat reeds om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te schragen. De verzoeker betwist niet dat hij in België verblijft terwijl hij niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet in het bezit is van een geldig visum of verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie (artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet).

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt verder dat de verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend omdat (1) er een risico op onderduiken bestaat (artikel 74/14, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet) en omdat (2) hij een bedreiging vormt voor de openbare orde (artikel 74/14, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet), wat wederom verder wordt gemotiveerd. Opnieuw volstaat elk van deze redenen reeds om de beslissing om de verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen te schragen. De verzoeker betwist niet dat er een risico op onderduiken bestaat (artikel 74/14, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet). Dit volstaat om de beslissing om de verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen te dragen.

Louter ten overvloede, waar verzoeker wijst op het vermoeden van onschuld en benadrukt dat hij nog niet werd veroordeeld, dat het onderzoek nog loopt en hij zich alleen maar verdedigde tegen het gepercipieerde slachtoffer wordt erop gewezen dat hoewel het vermoeden van onschuld een belangrijk rechtsbeginsel is in het Belgische recht, evenwel niet blijkt dat de gemachtigde dit vermoeden van onschuld daadwerkelijk heeft miskend door het nemen van de eerste bestreden beslissing. Ook al werd de verzoeker nog niet veroordeeld, dan nog verhindert dit niet dat de gemachtigde kan afleiden dat de verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De Raad wijst erop dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op heterdaad werd betrapt op het toebrengen van slagen en verwondingen (zie verslag federale politie d.d. 27 juli 2025). De vaststellingen van de gemachtigde stemmen hiermee overeen. De verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de concrete vaststellingen waarop de gemachtigde zich heeft gesteund, niet in redelijkheid toelaten om te besluiten dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Het feit dat de verzoeker (nog) niet is veroordeeld verhindert niet dat de verweerder reeds maatregelen neemt op verblijfsrechtelijk vlak en het vermoeden van onschuld verhindert niet dat de verweerder bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die nog niet tot een stafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

De verzoeker betoogt dat de verwerende partij oordeelt dat hij door zijn gedrag de openbare orde kan schaden, doch zonder het geheel van elementen van het dossier in rekening te nemen, dat uit de motivering van de eerste bestreden beslissing niet blijkt op grond van welke analyse of welke elementen de verwerende partij tot deze conclusie is gekomen, dat de motivering onvoldoende is. De verzoeker verwijst vervolgens naar de wetsontwerpen 2215 en 2216 en meent dat deze ontwerpen toelaten de noties openbare orde en nationale veiligheid, die overgenomen zijn uit de Europese richtlijnen, te verduidelijken, dat deze conform de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) dienen uitgelegd te worden, dat de notie openbare orde het bestaan impliceert van een voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang voor de samenleving, zowel voor de binnenlandse en buitenlandse veiligheid, dat de begrippen 'openbare orde' en 'binnenlandse veiligheid' tevens gevallen omvatten van behoren tot of steun verlenen aan een vereniging die het terrorisme steunt of ook nog het feit extremistische doelstellingen te huldigen of te hebben gehuldigd. De verzoeker betoogt dat feiten van slagen en verwondingen wel een inbreuk uitmaken maar hij betoogt dat deze op zichzelf de eerste bestreden beslissing niet kunnen dragen, dat dit geen gedrag uitmaakt dat ernstig genoeg is om (een bedreiging voor) een fundamenteel belang van de samenleving in de zin van de rechtspraak van het Hof te vormen, dat de motieven van het bestreden bevel stereotiep zijn, niet pertinent en niet corresponderen met de werkelijke feiten die in hun geheel hadden moeten bekeken worden. Hij meent dan ook dat de beoordeling door de verwerende partij niet kan aanvaard worden.

De bestreden beslissing dateert van dezelfde dag als deze waarop de feiten zich hebben afgespeeld, waardoor redelijkerwijze kan worden gesteld dat deze feiten nog actueel zijn. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor om feiten van slagen en verwondingen als een bedreiging voor de openbare orde te beschouwen.

Waar de verzoeker wijst op de wetsontwerpen, stelt de Raad vast dat de door hem geciteerde passage betrekking heeft op het geval waar de verwerende partij een beëindiging van verblijf beoogt om redenen van openbare orde, wat in casu niet het geval is, waardoor de verwijzing dan ook niet dienstig is.

Hoe dan ook en wat er ook van zij, weze het herhaald dat de beslissing om verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven reeds geschraagd is door de vaststelling dat de verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldig visum of verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie (artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet) en de beslissing om hem geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen reeds geschraagd is door de vaststelling dat er in hoofde van de verzoeker een risico op onderduiken bestaat (artikel 74/14, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet).

De verzoeker benadrukt dat de bestreden beslissing moet genomen worden terwijl rekening wordt gehouden met alle elementen zowel feitelijk als juridisch. Gelet op het voorgaande maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde bij het nemen van de eerste bestreden beslissing bepaalde elementen zou hebben veronachtzaamd.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de eerste bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet en van artikel 7 van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of een manifeste appreciatiefout aangetoond.

2.1.2.5. Het eerste en enig middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede en enig middel gericht tegen de tweede bestreden beslissing voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 74/14, § 3, 3°, en 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens wordt gewag gemaakt van een manifeste appreciatiefout.

Het tweede en enig middel gericht tegen de tweede bestreden beslissing wordt als volgt onderbouwd:

“Attendu que la partie adverse a pris une décision d'éloignement assortie d'une interdiction d'entrée de 3 ans, parce que : le requérant n'est pas en possession d'un passeport valable ni d'un visa /titre de séjour valable au moment de son arrestation et Selon le rapport TARAP/RAAVIS rédigé par la zone de police Bruxelles-Capitale Ixelles l'intéressé a été intercepté pour des faits de coups et blessures volontaires.

Que la partie adverse qui se fonde sur les faits à la base de l'interpellation du requérant pour dire que le comportement du requérant est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public ne motive pas adéquatement sa décision. Bien que le requérant soit placé sous mandat d'arrêt, son est toujours présumé innocent et son acquittement est toujours possible. Le magistrat instructeur a ordonné les devoirs d'enquêtes et les résultats ne sont pas encore rentrés.

Cette décision viole l'article 74/11 de la loi du 15/12/1980 qui cite dans quels cas la partie adverse peut assortir sa décision d'une interdiction d'entrée et de sa durée.

Cet article prévoit que la durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas, y compris le manque de coopération. Il prévoit également que la décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants :

- *Lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ;*
- *Lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée.*

Or dans le cas d'espèce, la partie adverse a assortie sa décision d'une interdiction d'entrée de 3 ans alors que nous ne sommes pas dans les cas susmentionnés. Il est mentionné dans la décision que le requérant doit quitter le territoire dans le délai prévu. Donc un délai lui est accordé pour quitter le territoire. En plus, la partie requérante ne parle pas d'une décision d'éloignement antérieure qui n'a pas été exécutée.

La partie adverse a donc violé l'article 74/11 en assortissant sa décision d'une interdiction d'entrée de 3 ans et cette décision doit être annulée sur cette base.

En plus, le requérant est toujours présumé innocent et la motivation selon laquelle il constitue une menace pour l'ordre et la sécurité publique viole de manière flagrante la présomption d'innocence. L'enquête est en cours et plus tard un acquittement du requérant est toujours possible.

La partie adverse qui se fonde sur une arrestation pour dire que le requérant constitue une menace pour la sécurité publique viole les articles 1 et 3 de la loi du 29/07/1991 sur la motivation des actes administratifs.

Le requérant qui conteste les faits qui lui sont reprochés ne comprend pas la décision de la partie adverse. Cette décision doit également être annulée sur cette base.

Cette interdiction d'entrée de 3 ans viole doit par conséquent être annulée.”

2.2.2. Beoordeling

2.2.2.1. Uit artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet volgt duidelijk dat een beslissing tot verwijdering steeds een termijn inzake vrijwillig vertrek dient te bepalen, waarbij deze termijn in principe dertig dagen betreft, doch waarvan – in de gevallen voorzien in artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet – kan worden afgeweken. Aldus blijkt dat een beslissing aangaande de termijn voor vrijwillig vertrek uit het grondgebied

onlosmakelijk is verbonden met de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze bepaling heeft aldus geen betrekking op het bestreden inreisverbod.

2.2.2.2. Waar de verzoeker opnieuw de schending aanvoert van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 wordt mutatis mutandis verwezen naar wat hoger onder punt 2.1.2.1. werd uiteengezet.

2.2.2.3. Voor een theoretische uiteenzetting van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan worden verwezen naar wat hoger onder punt 2.1.2.3. werd uiteengezet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de tweede bestreden beslissing duidelijk de feitelijke en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat ook deze beslissing een motivering in feite met betrekking tot de reden waarom een inreisverbod wordt opgelegd, met name dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Vervolgens motiveert de verwerende partij omtrent de duur van het inreisverbod en dit als volgt:

“Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Brussel op 27.07.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van slagen en verwondingen.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om onwettig in het land te verblijven en de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

Aldus kunnen de motieven die de tweede bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de tweede bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de tweede bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.2.2.4. Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de tweede bestreden beslissing opgegeven motieven, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

In de parlementaire voorbereiding wordt inzake artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn, benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat”* (overweging 6), dat men rekening houdt met *“alle omstandigheden eigen aan het geval”* en dat men *“het evenredigheidsbeginsel respecteert”* (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vereist bij het bepalen van de duur van het inreisverbod aldus een individueel onderzoek naar alle omstandigheden eigen aan het geval, alsook een evenredige afweging van deze omstandigheden.

Gelet op de bewoordingen van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet heeft de verweerder een ruime discretionaire bevoegdheid voor wat betreft het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod.

In de tweede bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd waarom de gemachtigde bij het opleggen van het inreisverbod heeft geselecteerd voor een geldigheidsduur van drie jaar:

“Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Brussel op 27.07.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van slagen en verwondingen.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om onwettig in het land te verblijven en de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

Verzoeker voert aan dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

- indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
- indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Verzoeker betoogt dat deze gevallen in casu niet van toepassing zijn. Hij voert aan dat in de bestreden beslissing wordt vermeld dat hij het grondgebied moet verlaten binnen de vooropgestelde termijn en hem dus een termijn om het grondgebied te verlaten werd toegekend.

Het betoog van de verzoeker mist feitelijke grondslag. Uit een lezing van de tweede bestreden beslissing blijkt dat deze beslissing gepaard gaat met de beslissing tot verwijdering van 27 juli 2025 en de gemachtigde aanvinkte dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. "De beslissing tot verwijdering van 27.07.2025" waarnaar in de tweede bestreden beslissing wordt verwezen is de thans voorliggende eerste bestreden beslissing. In de eerste bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gemotiveerd waarom de verzoeker geen termijn voor het vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

"Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

X Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds 3 dagen in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Brussel op 27.07.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van slagen en verwondingen.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."

Uit de bespreking hierboven van het eerste middel blijkt dat dit middel in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond is. De eerste bestreden beslissing blijft dan ook overeind. Aldus kon de gemachtigde op goede gronden de verzoeker een inreisverbod opleggen in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Betreffende de kritiek van de verzoeker over het motief dat hij de openbare orde kan schaden, wijst de Raad er vooreerst op dat de openbare orde-overwegingen niet hebben geleid tot een toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat een inreisverbod van meer dan vijf jaar mogelijk maakt omwille van "een ernstige bedreiging (...) voor de openbare orde of de nationale veiligheid". De Raad wijst erop dat de tweede bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, daar de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven waarbij hem geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. De openbare orde-overwegingen vormen een verantwoording voor het feit dat werd gekozen voor de maximumtermijn van drie jaar, zoals bedoeld in artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zodat het betoog van de verzoeker uitsluitend in het licht van de motieven over de bepaling van de duurtijd van het inreisverbod dient te worden bekeken.

Uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het gegeven dat de verzoeker door zijn gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden, in overweging heeft genomen voor de bepaling van de duur van het inreisverbod. De gemachtigde motiveert dat volgens het administratief verslag/TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Brussel op 27 juli 2025 op heterdaad werd betrap op feiten van slagen en verwondingen. Dit motief vindt steun in het administratief dossier (zie

stuk 1 van het administratief dossier zoals het aan de Raad werd overgemaakt). De gemachtigde motiveert dat gezien de ernst van de feiten de verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De verzoeker erkent dat hij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst, maar wijst op het vermoeden van onschuld en het nog steeds mogelijk is dat hij zal worden vrijgesproken. Hij voert aan dat de onderzoeksrechter bijkomende onderzoeksdaaden heeft bevolen waarvan de resultaten nog niet zijn binnengekomen.

Het strafrechtelijk vermoeden van onschuld belet evenwel niet dat de verweerder op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bovendien hebben de bevoegde politiediensten, blijkens de stukken van het administratief dossier, de verzoeker op heterdaad betrap bij het toebrengen van slagen en verwondingen.

Geheel ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat de verzoeker, indien hij strafrechtelijk zou worden vrijgesproken, een aanvraag kan indienen tot opheffing van het inreisverbod. Bij de beslissing over die aanvraag dient dan rekening te worden gehouden met de motivering van dat vonnis (cf. GwH 18 juli 2019, nr. 112/2019, p. 82).

De verzoeker toont geenszins aan dat de gemachtigde foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat gelet op het feit dat de verzoeker op heterdaad betrap is op feiten van slagen en verwondingen, zij, gelet op de ernst van deze feiten, door haar gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat de motieven van het bestreden inreisverbod niet afdoende, niet adequaat of foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de tweede bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of een manifeste appreciatiefout aangetoond.

2.2.2.5. Het tweede middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU